

Táňa Šťastná

Kamarádky

Klub Zlatá hřívá: Kamarádky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Táňa Šťastná

Klub Zlatá hřívá: Kamarádky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Táňa Šťastná

*Klub
Zlatá hřívka*

Kamarádky

Byla jednou jedna kniha... a jakmile ji dočetli,
skončila zastrčená v knihovně. Tak to ale skončit
nemusí! Pošlete ji dál s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl.
On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte,
až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou
jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Copyright © Táňa Šťastná, 2025
Illustrations © Zuzana Holá, 2025
Designed by djvstock / Freepik
Designed by macrovector / Freepik

ISBN tištěné verze 978-80-264-5725-1
ISBN e-knihy 978-80-264-5901-9 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-264-5902-6 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-264-5889-0 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

„Á na žádný puťák nechci!“ protestovala Zuzanka.
„Když nemůžu na koňský tábor, radši zůstanu doma.“

„Zuzo!“ okřikl ji tatínek a už se nadechoval k přednášce, že se nemá vztekat, nemá být tak palčatá, nemá trucovat, nemá chtít, co nemůže mít, nemá, nemá, nemá... Naštěstí ho zarazila maminka jemným stiskem na paži.

„Zuzanko,“ promluvila maminka smířlivě, dřepala si k dceře a vzala ji za ruku, „vždyť už jsme o tom mluvili. Jedeme s tátou pryč a osmiletou holku nemůžeme nechat doma samotnou.“

„Mohla bych být přece u babičky,“ zaškemrala.

„Za jiných okolností by si tě babička k sobě vzala moc ráda, ale je po operaci a potřebuje hlavně klid.“

„Budu hodná a budu se o ni starat.“

„Vím, že to myslíš dobře,“ maminka ji pohladila po vlasech, „ale taky vím, jak by to dopadlo. Babička by prostě nedokázala ležet, kdybys tam byla. Lítala by po nákupech, stála u plotny, aby ti vyvařovala

tvoje oblíbená jídla a pekla buchty, a já nevím, co ještě. Ale vážně potřebuje odpočívat.“

Zuzka svésila hlavu a s povzdechem tiše pípala: „Tak mě dejte k Markovi a Markétě.“

Rodiče si vyměnili významný pohled. Tohle vypadá vážně, když je ochotná trávit prázdniny u starších nevlastních sourozenců, s kterými si nikdy neměla moc co říct.

„Bohužel to taky nejde. Oba chodí na brigádu a teta do práce.“

Stála mlčky se sklopenou hlavou a světlehnědé vlasy se jí svezly do obličeje. Přesto bylo možné vidět, jak přemáhá pláč, což obměkčilo i tatínka.

„Bude to dobrodružství, uvidíš,“ snažil se ji povzbudit, „a poznáš spoustu nových kamarádů.“ Nejraději by se plácl přes pusu. Dobře věděl, že se Zuzce na tábor nechce hlavně proto, že tam nikoho nezná. I maminka se na něj útrpně zašklebila a přemýšlela, jak zachránit situaci.

Jenže Zuzance vyhrkly slzy a se vzdorovitým „já tam nepojedu“ utekla do svého pokoje.

Sraz v 10:00 na parkovišti u zimního stadionu, s sebou dobrou náladu, mobily nechejte doma.

Tak tomu přece neunikla. Táta Zuzku zavezl na parkoviště, odkud měli odjíždět na ten hnusný tábor. Klidně mohla jet autobusem, stejnou linkou, jakou jezdí do školy, jen o tři zastávky dál. Ale zřejmě se chtěli ujistit, že opravdu odjede. Za poslední myšlenku se trochu zastyděla. Pochopitelně tu byly všechny děti v doprovodu rodičů.

V Zuzce hrklo, když viděla tolik lidí. Na betonové ploše panoval stejný mumraj jako při obědě ve školní jídelně. Naštěstí se ukázalo, že do Vsetínských vrchů míří jen jeden autobus.

Hlavní vedoucí si u otevřených dveří autobusu udělal fajfku u jména Zuzana Vránová.

„Těšíš se?“ zeptal se s přehnanou veselostí.

„Hm,“ zamumlala Zuzka bez špetky nadšení.

Mladého muže to nijak neodradilo. „Bude se ti tam líbit,“ prohlásil se skálopevným přesvědčením. „Já jsem Pavel a ještě se o vaši zábavu bude starat instruktorka Stáňa. Rozluč se s tátou a můžeš si nastoupit. Do čtvrt hodiny odjíždíme.“

„Tak si to tam užij. A nezapomeň na slušné vychování,“ nabádal ji tatínek.

Zuzanka přemáhala slzy. Nechala se trpně obejmout a pak popošla k autobusu.

„Tak ahoj,“ zavolal za ní táta o poznání sklesleji.

Srdce jí bušilo tak silně, až měla strach, že jí vyskočí z hrudi, když otevře pusu. Proto jen přiškrčeně odpovíděla: „Ahoj,“ a nastoupila.

Všechny autobusy mají zvláštní pach: směsici prachu, něčeho chemického a stojatého vzduchu. Tři zastávky cestou do školy jí trvaly jen pět minut, ale teď pojedou skoro dvě hodiny. Měla obavy, aby se jí neudělalo špatně. Maminka jí poradila, ať si najde místo v přední části autobusu. Byla ráda, když objevila jedno volné hned ve třetí řadě sedadel.

„Můžu?“ zeptala se asi stejně starého kluka, co seděl u okna.

Ten jen pokrčil rameny a dál zuřivě tůkal do mobilu.

Usadila se.

„Ahoj, já jsem Zuzka.“

„Hm.“

„Jak se jmenuješ?“

„David.“

„Jak to, že máš u sebe mobil?“

David ťukl ukazovákem na displej, aby hru pozastavil.

„Prý ho budu muset odevzdat vedoucímu, ale na cestu si ho ještě můžu nechat. Jinak bych se ukoušal nudou.“

Pak zase klepnutím oživil telefon a zabral se do hry.

Zuzanka si opřela hlavu o opěradlo. *To bude vážně zábava*, pomyslela si trpce. Na rozdíl od Davida ale byla přesvědčená, že se bude kousat nudou celých čtrnáct dní.

Uličkou prošla holka zhruba stejně stará jako Zuzčina nevlastní sestra Markéta. Nejspíš instruktorka Stáňa. Měla dlouhé světlehnědé vlasy se zlatavými pramínky vyšisovanými sluncem. V džínsech, tílku a rozepnuté kostkované košili by mohla z fleku dělat reklamu na westernové městečko. Ještě klobouk a stéblo trávy mezi zuby...

Podle toho, jak směrem k jednotlivým místům poletoval její ukazováček, zřejmě přepočítávala účastníky tábora. Pak se se spokojeným výrazem vrátila do první řady. Zvedla ze sedadla kovbojský klobouk barvy lesního medu a uložila ho do police nad hlavou. Zuzanka se ušklíbla, *takže klobouk ze seznamu chybějících rekvizit škrtám*.

Za několik minut nastoupil řidič i táborový vedoucí Pavel a autobus se dal do pohybu.

Pavel se po chvíli postavil, znovu všechny pozdravil, představil sebe i Stáňu. Protože se cesta klikatila, jen velmi stručně je připravil na to, co mohou v táboře očekávat. Potom se posadil a dal se do hovoru se Stáňou.

Zuzance utkvěla informace, že budou spát po třech ve stanech s dřevěnou podsadou a plátěnou střechou. Chvilí přemítala, jak asi bude se spolubydlíci vycházet. Rozhodla se raději myslet na něco příjemnějšího. Zavřela oči a představovala si, jak sedí na rozkvetlé louce.

Téměř okamžitě zahlédla, jak se k ní cvalem blíží klisna, jejíž srst v slunci zářila jako zlatá.

„Jitřenko,“ zvolala Zuzanka radostně. Když se u ní klisna zastavila, Zuzka vstala a objala ji kolem krku.

„Ahoj, moc se mi stýskalo.“

Klisna jí v odpověď vyfoukla teplý dech do vlasů na zátylku. Zuzanka se šťastně usmála.

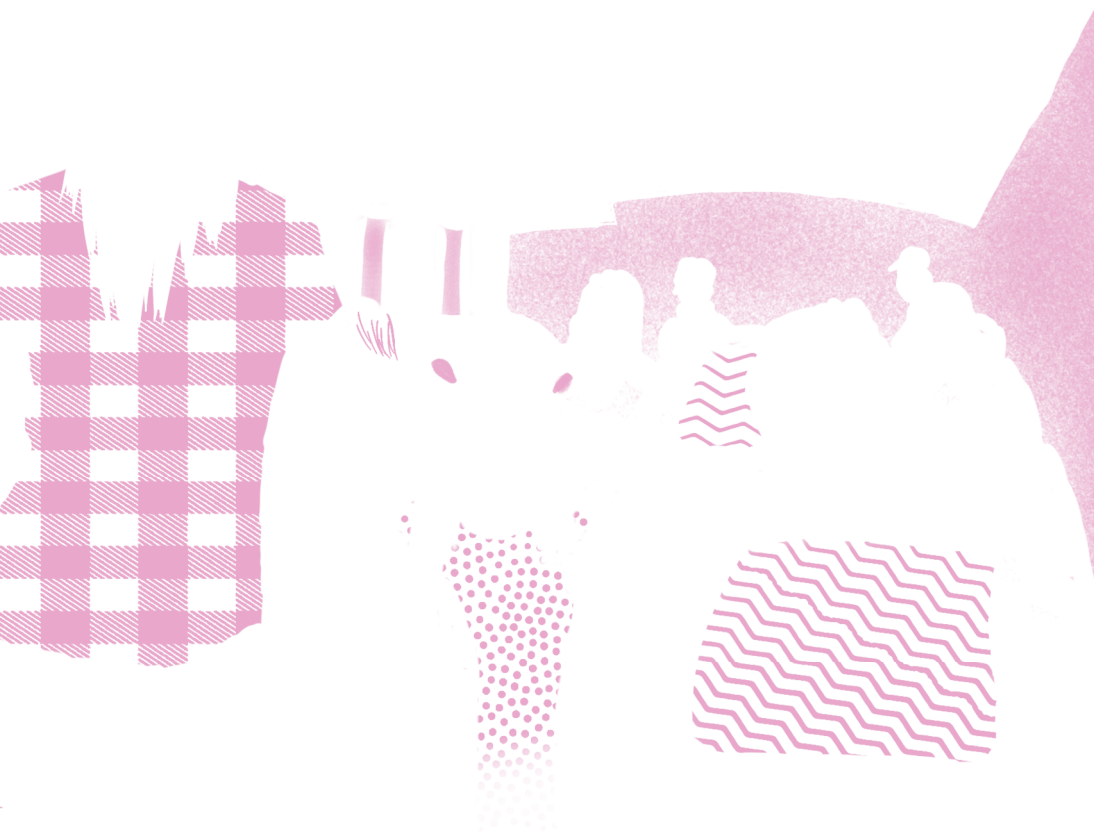
„Co se tak culíš?“ zaslechla vedle sebe. Chvilí jí trvalo, než si uvědomila, že to patří jí.

Otevřela oči a otočila se.

Přes uličku se nakláněla holka s krátkými blond vlasy a růžovou ofinou. Asi byla o trochu starší, ale i tak Zuzku její účes udivil. Vypadal úplně jako z holčičích časopisů, co kdysi viděla u Markéty.

„Co-cože?“

„Čemu ses usmívala?“

„Já? No... vlastně nevím. Asi jsem usnula a něco se mi zdálo.“ Zuzka sama nevěděla, proč zalhala. Nejspíš nebyla ochotná podělit se s někým o své utajené výlety s Jitřenkou. A už vůbec ne s někým úplně cizím.

„A o čem se ti zdálo?“ nedala se odbýt holka s růžovou ofinou.

Zuzanka by jí nejraději odpověděla: „Co je ti po tom?“ a pokračovala ve snění. Vzpomněla si však, co jí říkala maminka. „Buď milá a upřímná,“ radila dcerce, „tak si nejlépe uděláš přátele.“

„Zdálo se mi o koních,“ odpověděla Zuzka.

Dívčiny oči se rozšířily zájmem. „Vážně? Já taky miluju koně. Chodím pravidelně do jízdárny.“

„Aha,“ poznamenala Zuzanka. Dívčino prohlášení v ní probudilo dva pocity: obdiv a také trochu závist.

„Mimochodem, já jsem Nela.“

„Zuzka.“

Obě se usmály.

Možná to nakonec nebude tak zlé, pomyslela si Zuzanka. Nela ji však zaskočila hned další otázkou.

„Taky jezdíš?“

„Ne,“ přiznala Zuzka zahanbeně.

Nela se jí ale nesmála. Místo toho se rozpovídala o svém koni.

„Ty máš fakticky svého vlastního koně?“ vyhrkla Zuzanka okouzleně.

„Jmenuje se Komingar.“

„Znamená to něco?“

Nela pokrčila rameny. „Je to zkrátka jméno. Ale já mu říkám Kominiček.“

„Jak vypadá?“

„Jak asi? Je černý jako saze.“

„Takovým se říká vraník, že jo?“

Nela uznale přikývla. „Vidím, že o koních doopravdy něco víš.“

Zuzanka se pod tou chválou začervenala. Pravda byla, že o koních přečetla spoustu knížek. Nejen příběhů, ale půjčila si z knihovny i velkou encyklopedii. Díky tomu také věděla, že koním se zlatavou srstí, jakou má Jitřenka, se říká palomino nebo izabela.

„Jezdíš na něm každý den?“ zeptala se Zuzka.

„Ani náhodou,“ zasmála se Nela. „To bych nestíhala nic jiného.“

„Co může být zábavnějšího než jezdit na koni?“ divila se Zuzanka upřímně.

„Chodím ještě do tanečního kroužku a na výtvarku,“ vysvětlila Nela. „To mě taky baví, teda tanec víc než výtvarka.“

„Takže jak často jezdíš?“

„Většinou dvakrát týdně. Jednou po škole a pak o víkendu.“

„A kdo se o Kominíčka stará jindy?“ zajímalo Zuzku.

„Je ustájený na ranči a tam to má s veškerou péčí.“

Nela vyprávěla, jak to na ranči chodí. Že většinou během týdne příběhne akorát na dvě hodiny jízdy a pak zase rychle domů dělat úkoly a učit se.

„Ale o víkendu si musím Kominíčka i osedlat. Teda se sedlem mi pomáhá Pepeček, protože je strašně

